

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **T. V. H.**, narozený dne X
t.č. ve X

zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2022, č.j. OAM-164/LE-LE05-LE05-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se žalobou podanou dne 12. 12. 2022 Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo rozhodnuto v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost žalobce podanou dne X. 2021 tak, že tato žádost byla dle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále § 25 písm. i), § 10a odst. 1 písm. a), § 11a odst. 1, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Poukazoval na to, že žádost o mezinárodní ochranu na území ČR podal z důvodu obav, že by v případě návratu do Vietnamu čelil perzekuci státních orgánů (zejména policie a armády), přičemž Vietnam opustil před více než 15 lety z důvodu pronásledování a vyhrožování ze strany státu, protože X protestoval proti nezákonným postupům státu vůči zemědělcům. Uvedl, že následkem toho musel opustit X Vietnam, někteří vysoce postavení lidé ve vietnamských státních orgánech proti němu stále postupují a snaží se jej potrestat jako „protistátního aktivistu“, tak došlo k vykonstruování trestního stíhání žalobce ve Vietnamu za vážné ublížení na zdraví, ke kterému mělo dojít v roce 2006, přičemž konkrétní kroky orgánů činných v trestním řízení (včetně mezinárodního zatykače) lze vysledovat až mnohem později. Je zřejmé, že policie již od počátku měla znát identitu pachatele (žalobce) a je tedy s podivem, že jej nechali z Vietnamu vycestovat a dále po dobu 10 let ničeho nečinili. Žalobce přitom nemá, jak svá tvrzení prokázat, jeho azylový důvod má však reálný obsah, pokud by žalobce byl vydán do Vietnamu, hrozí mu vážné nebezpečí újmy na svobodě, zdraví či životě. Žalovaný však řádně nezjistil skutkový stav, není pravda, že by žalobce neposkytl dostatečnou oporu pro svá tvrzení, žalovaný aktivně skutkový stav nezjišťoval, rozhodoval na základě subjektivního hodnocení a v pochybnostech nepostupoval ve prospěch žalobce, napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a je nepřezkoumatelné, nelze akceptovat zastavení řízení, pokud reálně hrozí nebezpečí vážné újmy v případě návratu žalobce do země původu.
4. Namítal, že žalovaný pochybil, pokud žádost neprojednal meritorně a řízení zastavil pro nepřipustnost, neboť žalobce v daném případě uvedl širší důvody než v předešlé žádosti, výše uvedené pronásledování ve státě původu nebylo jediným důvodem, který ve své žádosti uvedl. Žalobce též jasně odkázal na to, že má na území komplexní rodinné a sociální zázemí, má zde manželku, nezletilé děti a otce, žije zde již 17 let, pouze udělením mezinárodní ochrany může žalobce setrvat se svou rodinou, X, a proto by neměl možnost se k rodině do České republiky vrátit, ani kdyby nebyl ve Vietnamu trestně stíhán, došlo by tak k rozdělení rodiny, což není v nejlepším zájmu nezletilých dětí. Je tak zjevné, že u žalobce jsou dány důvody pro zvážení udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, odkázal na důvodovou zprávu a uvedl, že rodinné vazby a nejlepší zájem dítěte (tedy též soulad s mezinárodními závazky ČR – Úmluva o právech dítěte, čl. 8 Evropské úmluvy) mohou naplnit neurčitý právní pojem – případ

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

hodný zvláštního zřetele. Žalovaný však naplnění tohoto azylového důvodu vůbec nezkoumal, rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.

5. Shrnutí, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není náležitě odůvodněné, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, výroková část nedostala požadavků na přesnost a určitost, došlo k porušení zásad správního uvážení, neboť nejsou patrné konkrétní úvahy, na nichž žalovaný postavil závěr, že žalobce není pro případ návratu do země původu nijak ohrožen. S ohledem na to navrhol, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce rovněž v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný poukázal na to, že se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, když o první žádosti podané dne X. 2020 žalovaný rozhodl tak, že azyl dle § 12, § 13 a § 14 neudělil a shledal, že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2021 č.j. 4 Az 44/2020 zamítnuta.
7. Měl za to, že v nynější žádosti žalobce nové skutečnosti neuvedl, navíc navázal na obsahové a logické rozpory ve svých dřívějších výpovědích. V první žádosti totiž žalobce své obavy odůvodnil tím, že byl přítomen konfliktu mezi svým bratrem a důstojníkem, přičemž nyní tvrdil, že X protestoval proti vykořisťování zemědělců. Žalovaný se těmito rozporům věnoval na stranách 5 – 6 napadeného rozhodnutí, přičemž neobstojí žalobní tvrzení, že žalovaný rozhodoval na základě subjektivního hodnocení.
8. Na stranách 7 – 8 rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, proč byl žalobce vyloučen z možnosti udělení doplňkové ochrany, X.
9. S návrhem na přiznání odkladného účinku nesouhlasil, dále uvedl, X dle poslední zprávy MSZ Praha (sp. zn. 1 KZM 1009/2021) probíhá i řízení o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Vietnamu, v současnosti se žalobce nachází ve vazbě soudní z důvodu probíhajícího trestního stíhání v ČR, které se vede souběžně s řízením extradičním. Navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne X. 2021 podal žalobce v ČR žádost o udělení doplňkové ochrany, ke které uvedl, že je ženatý, má dvě nezletilé děti, ke kterým má vyživovací povinnost a které mají české občanství, manželka zde má dlouhodobý pobyt, na území ČR žije též jeho otec, žalobce se soustavně zdržuje v ČR, kam přicestoval v roce 2005, o udělení doplňkové ochrany žádá, neboť v případě návratu do Vietnamu má obavu o svůj život, hrozí mu újma na zdraví a životě, je tam pronásledován socialistickým režimem a armádou Vietnamu, X, podmínky ve věznicích ve Vietnamu neodpovídají evropským standardům, osoby kritizující režim jsou zde týrány a zabíjeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

11. Ze spisu plyne, že žalobce byl do 7. 12. 2021 v předběžné vazbě, od 7. 12. 2021 se jedná o vazbu koluzní.
12. Ze sdělení Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 6. 12. 2021 č.j. 1 KZM 1009/2021-89 se podává, že je vedeno řízení o žádosti Vietnamu o vydání žalobce k trestnímu stíhání pro skutek, který spočívá v tom, že dne 29. 10. 2006 měl ve Vinh City ve Vietnamu pobodat nožem dvě osoby a způsobit jim tak zranění úrovně 31% s nezbytným ošetřením v nemocnici.
13. Ze sdělení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 9. 12. 2021 č.j. 1 ZT 337/2021-72 se podává, že proti žalobci bylo v ČR zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a zločinu vydírání dle § 175 odst. 1 a odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.
14. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 10. 5. 2022 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu již v ČR žádal v roce 2020 neúspěšně, před odjezdem do ČR byl X, X protestoval proti vykořisťování půdy zemědělců, komunistický režim však byl silný a žalobce musel opustit X, řada z protestujících byla uvězněna, avšak žalobce ne, protože jeho otec byl X. Žalobce se však nemůže vrátit do Vietnamu, neboť dle názoru jeho otce by byl potrestán, osoby, které jsou u moci, mají plán, jak žalobce dostat do Vietnamu, žalobce se teprve v listopadu 2021 dozvěděl o tom, že v září 2020 na něj byl vydán mezinárodní zatykač, ve Vietnamu by se jeho trest rovnal trestu jako za vraždu. Dalším důvodem žádosti je skutečnost, že tu má manželku a děti, které se tu narodily, chodí do české školy, nikdy nebyly ve Vietnamu, rodina nemá možnost vycestovat do cizího státu. Uvedl, že již v průběhu minulého řízení věděl od kamarádů, že je hledán, ale tehdy ještě nebyl vydán mezinárodní zatykač, ten byl vydán až po první žádosti o mezinárodní ochranu. K důvodu vyloučení z doplňkové ochrany uvedl, že X. Hlavním důvodem jeho žádosti je, že nemá kam jít, nemůže do Vietnamu, ani jinam, ve Vietnamu ho zavraždí, politické zločiny se tam odsuzují velmi tvrdě, to je komunistický režim.
15. Dle sdělení Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 9. 6. 2022 Česká republika obdržela žádost o vydání žalobce ze strany Vietnamské socialistické republiky.
16. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 9. 2020 č.j. OAM-329/ZA-ZA12-HA13-2020 žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, dále mu nebyla udělena doplňková ochrana pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Dle rozhodnutí žalobce ve své žádosti uváděl, že je ženatý a má dvě nezletilé děti (což bylo jedním z důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu) a nemůže se vrátit do Vietnamu, protože tam po něm pátrají, vykonával tam šest let vojenskou službu, měl konflikt s někým z vedení, proto podal žádost o propuštění z armády, ten člověk (důstojník) pak na něj vyvíjel nátlak, žalobce byl dále přítomen konfliktu mezi tím důstojníkem a bratrem žalobce, proto musel v roce 2007 opustit Vietnam. Tvrdil, že ten důstojník má vliv na státní orgány, chtěl by se žalobci pomstít, a proto je po žalobci od r. 2013 vyhlášeno pátrání, byl na něj vydán zatykač, žalobce ví, že se má jednat o ublížení na zdraví, bojí se, že bude uvězněn.
17. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2021 č.j. 4 Az 44/2020-63 byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zařadil též Informaci OAMP z 14. 6. 2022 – Vietnam - Bezpečnostní a politická situace v zemi, a dále opis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 2. 9. 2022.
19. Žalobce byl vyzván, aby se dne 6. 9. 2022 seznámil s podklady pro rozhodnutí, této možnosti využil prostřednictvím svého zástupce, v poskytnuté lhůtě se k podkladům nevyjádřil.
20. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 14. 11. 2022 žalovaný shrnul tvrzení žalobce poskytnutá v průběhu řízení, uvedl, ze kterých podkladů vycházel, mimo jiné se jednalo o předchozí rozhodnutí o mezinárodní ochraně, opis z evidence rejstříku trestů, sdělení státního zastupitelství a informace, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žádost posoudil podle ust. § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, konstatoval, že se jedná o druhou žádost podanou na území ČR, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, ve kterém jeho rozhodnutí ze dne 16. 9. 2020 obstálo, kasační stížnost podána nebyla. Provedl porovnání důvodů současné žádosti s tvrzeními žalobce v předchozím řízení, rovněž posoudil, zda jsou i nadále naplněny podmínky dle § 15a zákona o azylu. Shledal, že žalobce svou první žádost podal kvůli obavám z trestního stíhání ve Vietnamu z důvodu jeho předchozího politického konfliktu s nadřízeným důstojníkem, s nímž měl z ekonomických důvodů konflikt i jeho bratr, žalobce byl konfliktu přítomen, byl na straně svého bratra, důstojník se mu nyní chce pomstít, proto je na žalobce od r. 2013 vydán zatykač pro ublížení na zdraví, přičemž jako další důvod uváděl, že má v ČR manželku a děti, dále obecně poukazoval na komunistický režim ve Vietnamu a nerespektování lidských práv. Důvody prezentované žalobcem v současném řízení nepovažoval za důvody ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu týkající se § 12 zákona o azylu, neboť se jedná o víceméně stejné důvody, jako v případě předchozí žádosti, tj. fakt, že žalobce má v ČR manželku a děti a dále jeho obava z pronásledování kvůli politickým neshodám s nadřízenými v době jeho působení ve vietnamské armádě s tím, že příslušní lidé jsou dnes ve vysokých funkcích a mají plán, jak dostat žalobce do Vietnamu; jako novou žalovaný označil pouze skutečnost, že v roce 2020 byl na žalobce vydán mezinárodní zatykač, kdežto před tím byl hledán pouze ve Vietnamu. Vydání zatykače sice posoudil jako novou skutečnost, avšak shledal, že se jedná pouze o dílčí změnu, která nijak nemění azylový příběh žalobce, své trestní stíhání ve Vietnamu a vydání zatykače již žalobce zmiňoval v předchozím řízení, důvod žádosti zůstává stále stejný, a sice tvrzená hrozba trestního stíhání jako pomsty armádního důstojníka, žalovaný se vyjádřil též k předchozímu hodnocení rozporů. Pokud jde o tvrzení ohledně politicky motivované revolty X, shledal, že jde o zcela nové tvrzení, které však žalobce měl a mohl uvést v rámci své první žádosti, nic mu v tom nebránilo, pokud tak neučinil, nemůže je uplatnit v rámci nové žádosti o mezinárodní ochranu. Dospěl k závěru, že žalobce neuvedl, ani se neobjevily nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání v předchozím řízení a současně svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu. Dále se v souladu s judikaturou zabýval tím, zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti svědčící pro závěr, že vylučovací klauzule dle § 15a zákona o azylu již nemá být uplatněna a žalobce z doplňkové ochrany vyloučen není. Přitom X, nezjistil ani jiné změny ve

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vztahu k aplikovatelnosti vylučovací klauzule, přičemž již svou první žádost žalobce podal X. Jediná změna dle žalovaného spočívá v tom, že od posouzení předchozí žádosti uplynuly dva roky X, nicméně žalobce X, žalobce je navíc v ČR opět trestně stíhán pro podezření ze spáchání zvláště závažných zločinů násilného charakteru (loupeže a vydírání), X. Shledal, že důvody pro vyloučení žalobce dle § 15a X zákona o azylu stále trvají. Dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro opakované věcné posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
24. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
25. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
26. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
27. K tomu, aby se správní orgán mohl věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č.j. 6 Azs 15/2019-27.

28. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
29. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Žalovaný se v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny. Přitom, s ohledem na předchozí aplikaci vylučovací klauzule ohledně doplňkové ochrany, správně oddělil posouzení případných nových skutečností relevantních z hlediska azylu a dále posouzení trvání důvodů dle § 15a X zákona o azylu, pro které byl žalobce vyloučen z možnosti udělení doplňkové ochrany.
30. Lze souhlasit se závěrem žalovaného, který po porovnání tvrzení žalobce z předchozího a současného řízení o udělení mezinárodní ochrany shledal, že se v určité části jedná o stejný okruh skutečností, tedy obavu žalobce z pronásledování kvůli politickým neshodám s nadřízenými v době jeho působení ve vietnamské armádě, když tito lidé mají dle tvrzení žalobce plán, jak dostat žalobce do Vietnamu tj. prostřednictvím vykonstruovaného trestního stíhání. Tyto okolnosti tak „novou skutečnost“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu představovat nemohou. Žalobce přitom již v minulém řízení uváděl, že na něj byl vydán ve Vietnamu zatykač, je po něm od roku 2013 vyhlášeno pátrání, důvodem mělo být tvrzené ublížení na zdraví, kterého se měl žalobce dopustit. Vydání mezinárodního zatykače pak již pouze navazuje na sled událostí, které byly dány v době posuzování předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jde o pouhou doplňující okolnost, soud souhlasí se žalovaným, že tato nová skutečnost důvod k opakovanému meritornímu posouzení žádosti žalobce nezakládá. Skutečnost trestního stíhání ve Vietnamu a vydání zatykače na žalobce totiž zůstává stále stejná, přičemž tato skutečnost již byla v minulém řízení posuzována.
31. Žalovaný se rovněž zabýval tvrzeními žalobce ohledně jeho rodiny včetně nezletilých dětí, které se narodily v České republice, nicméně v této otázce lze rovněž aprobovat jeho závěr, že žalobce tytéž důvody již uváděl v rámci řízení o jeho předchozí žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Tedy žalobce uvedl, že chce v ČR zůstat se svou manželkou a dětmi, manželka žije v ČR již dvacet let a děti jsou zde zvyklé, navštěvují zde základní školu, pobývají zde na základě povolení k trvalému pobytu. V rozhodnutí ze dne 16. 9. 2020 žalovaný na straně 6 odůvodnil, že rodinné vazby žalobce nejsou důvodem pro udělení azylu. Pokud tedy žalobce svou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany opíral o skutečnost, že v České republice žije jeho rodina (zejména manželka a nezletilé děti), nemůže se jednat o novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu relevantní z hlediska případného udělení azylu, která by odůvodňovala nové meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak nepochybil, pokud rodinné vztahy žalobce z věcného hlediska znovu opakovaně neposuzoval.

32. K tomu je třeba též uvést, že okolnosti rodinného života mohou být v určitých výjimečných případech relevantní z hlediska poskytnutí doplňkové ochrany, zejména dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V daném případě se však žalovaný důvody pro udělení doplňkové ochrany vůbec nezabýval z důvodu aplikace vylučovací klauzule dle § 15a zákona o azylu, žalobce přitom oprávněnost aplikace této klauzule, a tedy ani trvání důvodů, pro které byl vyloučen z možnosti udělení doplňkové ochrany, v žalobě nijak nezpochybnil. S ohledem na to zde vůbec nebyl prostor hodnotit, zda může být rodinná situace žalobce důvodem pro udělení doplňkové ochrany, a ze stejných důvodů tento prostor nemá ani soud.
33. Nelze akceptovat ani žalobní námitku, že nebyly zkoumány důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, které žalobce spatřoval zejména v nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
34. Pokud jde o možnost aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu, lze odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 – 74, dle kterého: *„při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, jíž zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“* (srov. též usnesení NSS ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27).
35. Dané ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu upravuje diskreční pravomoc žalovaného, který *„může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou“*. V případě žalobce žalovaný žádné důvody hodné zvláštního zřetele implicitně neshledal, přičemž žalovaný zkoumal a vzal v úvahu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

všechny relevantní okolnosti, které musely být zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené žalobcem, a které mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu včetně rodinné situace žalobce. Soud k tomu uvádí, že žalobce v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové okolnosti, které se týkají jeho rodinného života, které by již nebyly posuzovány v rámci předchozího řízení, na žádnou podstatnou změnu ve svých rodinných poměrech, která by bez jeho zavinění nebyla zkoumána v předchozím řízení, nepoukázal, ani takové okolnosti nevyšly najevo. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ žalobce je případem běžným, neobsahujícím zvláštní důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, jíž je zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení; k tomu srov. výše uvedený rozsudek NSS ze dne 21. 6. 20198, č. j. 2 Azs 101/2019-74.

36. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný správně vyhodnotil, že tvrzení žalobce ohledně účasti na politicky motivované revoltě (proti vykořisťování půdy zemědělců) je novým tvrzením, které však žalobce měl a mohl uvést v rámci předchozího řízení, neboť mu jednoznačně muselo být známo. NSS v rozsudku ze dne 3. 6. 2021 5 Azs 250/2020-36 k obdobné situaci uvedl: *„Jestliže stěžovatel neuvedl všechny jemu známé důvody ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti; jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení.“* K tomu též rozsudek NSS ze dne ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86.
37. Z toho je zřejmé, že jako důvod pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nelze přijmout nově tvrzenou skutečnost spočívající v tom, že žalobce X protestoval proti nezákonným postupům státu vůči zemědělcům, a právě z tohoto důvodu se obává návratu do domovského státu. Jak totiž vyplývá z výše uvedené judikatury, žadatel má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení a pokud jemu známé a existující důvody neuvede v rámci řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže tuto nečinnost zhojit pomocí podání opakované žádosti. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86: *„zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“*
38. Soud konstatuje, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Jinými slovy, vůbec nedojde k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je tedy zcela irrelevantní a mimoběžná. Neobstojí tudíž ani námitka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť k vlastnímu posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný vůbec nepřistoupil, hodnotil pouze otázku přípustnosti této žádosti z hlediska existence „nových skutečností“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a trvání důvodů pro aplikaci vylučovací klauzule dle § 15a zákona o azylu, kdy se s relevantními otázkami vypořádal přezkoumatelně a v souladu se zákonem, což je patrné z výše uvedeného. V tomto rámci důkladně zvážil veškerá tvrzení žalobce uplatněná v řízení, zabýval se i tím, zda nedošlo k podstatné změně situace v zemi původu.

39. Soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně neurčitosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když je z něj dostatečně patrné, z jakých podkladů žalovaný vyšel, jaká zjištění z nich učinil, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, jakou právní úpravu použil a k jakým závěrům dospěl. Výrokovou část rozhodnutí pak soud považuje za přesnou a určitou, pochybení zde neshledal, přičemž žalobce ani nespecifikoval, v čem dle jeho názoru měla nepřesnost či neurčitost spočívat.
40. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
42. Soud nerozhodoval o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. ledna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.